

Spoštovani!

V letošnjem letu mineva 22 let od agresije JA na komajda rojeno slovensko državo. Takrat sta se slovenska milica in teritorialna obramba uprli tej agresiji, in ob podpori celotnega slovenskega naroda kasneje v desetdnevni vojni agresorja tudi porazili. Sama osamosvojitvena vojna je bila sicer kratka, vendar pa so številne aktivnosti, ki so omogočile uspešno obrambo mlade države potekale že veliko prej.

Slovenska milica se je urila in usposabljala ne samo v policijski, ampak tudi v vojaški taktiki že celo vrsto let in je bila v času agresije JA tako moralno, kot tudi taktično in vojaško pripravljena na ta spopad. Bila je usposobljena, oborožena, in visoko motivirana. Predvsem pa je bila milica takrat z dušo in srcem v službi svojega naroda. Že pred tem, to je v letih 1988, 89 in 90 je milica odigrala pomembno vlogo pri zaščiti demokratičnih procesov v Sloveniji. Morda je to še najbolj prišlo do izraza leta 1989 v znameniti akciji »Sever«, ko je milica in takratni organi za notranje zadeve preprečila tako imenovani miting resnice v Ljubljani. To so bili časi, ki so nam, udeležencem takratnih dogodkov znani kot časi, ko je bilo lepo biti slovenski miličnik. To so bili časi tesne povezanosti milice s svojim narodom. Čas, ko smo bili pripadniki milice povsod dobrodošli, cenjeni in spoštovani. In ta odnos, ta občutek povezanosti in soodvisnosti se je nadaljeval tudi kasneje v čas osamosvojitvenih procesov in kasneje vojne za Slovenijo.

In danes spoštovani veterani in cenjeni gostje, smo se zbrali tukaj na Tržaški cesti 135 tudi zaradi enega takih dogodkov, ki simbolizira to povezanost med ljudmi in njihovo takratno milico oz. današnjo policijo.

Milica, je v času priprav na agresijo zagotovila ustrezno število orožja, streliva, eksplozivnih sredstev in druge opreme za potrebe svojih vojnih in posebnih enot milice. Seveda vsega orožja nismo mogli razdeliti takoj, ampak smo ga delili glede na to, koliko moštva in rezervnega sestava je bilo vpoklicanega. Za preostalo orožje, ki ga nismo mogli skladiščiti v lastnih objektih pa je bilo potrebno najti ustrezne tajne lokacije za hrambo.

Pred vodstva naših enot, so se postavila resna vprašanja, kam shraniti del svojega orožja, streliva in opreme. Za to pa smo potrebovali zanesljive ljudi, ki so bili dovolj pogumni in pripravljeni to nalogo sprejeti.

Ko so se ti dogodki pred 22-imi leti vrstili z vrtoglavo naglico in ko so se odločitve sprejemale velikokrat v trenutku, se je vse to udeležencem takratnih dogodkov zdelo samoumevno. Nihče, ki je bil s srcem pri stvari, tudi ni veliko, ali pa sploh nič razmišljal o nevarnostih, ki mu lahko grozijo. Tudi takratni odgovorni pri Slovenija avtu niso veliko razmišljali o nevarnostih, ko je bilo potrebno pomagati.

Ko pa ravnanje ljudi, ki so v tistih hudih in nevarnih časih, pomagali milici in teritorialni obrambi ocenjujemo z današnjega vidika, je to razmišljanje lahko povsem drugačno.

V času, ko so že potekali oboroženi spopadi, ko so goreli mejni prehodi, ko so se v notranjost države valile motorizirane in tankovske kolone, ki so podirale barikade in ko je grozil vsesplošni frontalni napad na Slovenijo, je bilo to vsekakor hrabro dejanje. Bilo je dajanje, ki je prispevalo tudi svoj drobec v mozaik osamosvojitvenih procesov in uspešno obrambo neodvisnosti in suverenosti domovine. In takšnih drobcev je bilo še veliko, a žal nikoli niso bili posebej obelodanjeni in nikoli doživeli posebnega priznanja.

V združenju »Sever« zato menimo, da je potrebno po toliko letih tudi ljudem, ki so nam v najtežjih trenutkih pomagali dati vsaj simbolično priznanje. Eni od teh so tudi naši hranitelji orožja. Zato želimo na vse objekte, kjer smo pred in med vojno hranili svoje orožje, postaviti

spominska obeležja, kot priznanje ljudem, ki so nam to omogočili. Med njimi je tudi ta stavba pred katero smo se danes zbrali.

Spoštovani.

Morda bo v prihodnosti tukaj kdo postal, morda kdo izmed naših otrok ali vnukov, in pogledal na to spominsko obeležje ter se zavedel, da se je tudi tu nekaj dogajalo. Da so tudi ljudje, ki so takrat delali v tej stavbi prispevali svoj delež v boju za neodvisno in samostojno republiko Slovenijo.

Mi, veterani pa smo jim za njihov prispevek v našem takratnem skupnem boju iskreno hvaležni.

Hvala lepa.

Ljubljana 19/10-2013